

Op zondagnacht 19 sept. begon het al. We hadden toen zoals reeds eerder ge zegd hier Dr Geill een oude goede dokter. Want naar een Ziekenhuis dat was er toen niet. In zeer hoogst en uitermate kritieke gevallen werd er eens een naar Goes gebracht, maar dat Ziekenhuis was toen nog zo klein dat het niet mogelijk was daar patiënten van buiten in te ontvangen. In geen geval voor een gewone bevalling.

Het heeft geduurd tot Woensdagmiddag 4 uur. De winkel hadden we op slot gedraaid en dan elk ogenblik hoorde je zo eens een militair, die nog eens aan de deur moest voelen, hoewel er natuurlijk ook veel onder waren die het wel wisten, daar ze veel bij ons over de vloer kwamen en we ze allen al zo wat kenden. Temeer omdat het ook veel getrouwde waren. Dokter Geill zat zo wat de hele middag aan de bedstede te slapen, daar hij 's nachts niet of zeer weinig op bed was geweest. En ja wel, net om 4 uur kwam er een jongen kijken. Net precies waarop ze zo innig had gehoopt. We hebben daar de Here voor gedankt. Ook ik was erg blij en de hele familie. We hadden dan ook veel belangstelling, ook van de zijde van de militairen. Dat was wat voor die lui. Ze liepen bij ons uit en in. Later jaren zijn er nog verscheidene ons op wezen zoeken, zodat ik ze zelf haast niet meer terug kende. Maar wat was Pietje trots op dat kereltje. Wat heeft zij een foto's van hem en van haar er bij laten maken? Later toen er meer kwamen is dat vanzelf wel geluwd. Hij ~~griek~~ groeide goed en we hadden zo een ijzere wieg, netjes bekleed, want dat was toen mode. Coba de Kok, de moeder van Johannes die recht tegenover ons woonden, daar waar nu Leu van Alten woont was baker. Een echte doorknede in dat werk, die niet gauw bang was. Dokter Geill had daar vanzelf veel mee op. Zij was getrouwd met Abraham Koster en we hadden daar echte goede overburen aan, zodat wij en zij ons goed kenden. Echter kregen we alras weer een soldaat in kwartier. Het was een sergeant Bakhuys, fabrikant van een Vleesconservenfabriek uit Ols t en die woonde zelf in Den Haag. Was een zeer beste en aangename kerel, die wij als vriend in huis hadden. Ook hij was gehuwd en hield al gauw veel van de kleine Kees. Hij vertroetelde hem geheel. Wij hebben nog brieven van hem liggende. Erg hartelijk en medelevend. Van onze verbouwde woning had ze zeer veel gemak. Het was wel wat ver lopen, maar had veel meer gemak als voorheen en voor de onderhoud ook veel beter. Trouwens werken deed ze toch graag, ze zei altijd: aan luie mensen heb ik een hekel.

Ook heb ik die tijd nog een verandering aangebracht in de winkelpui. Daar waren tot dus ver altijd als ingang 2 smalle deuren naast elkaar. Dit nu beviel ons geheel niet. Ik heb toen deze weggenomen en een brede deur er van gemaakt, zoals het nu nog is. Dat was opzichzelf ook al een grote verbetering, alsmede de etalages, die ik breder heb gemaakt. De kleine Kees groeide lekker en de zaken gingen goed, mede in verband met de tijdsomstandigheden, al waren die voor een groot deel dermensen niet zo erg aangenaam, daar ze ver van huis en hard in dienst waren.

We komen nu in het jaar 1916.

In de loop van dit jaar kregen we weer een andere soldaat in kwartier, n.l. een zekere korporaal van Acker, die ordonnans was bij de Regimentstaf. Hij was afkomstig van Westdorpe aan de overkant en was een rijke boerenzoon, maar een allerbeste kerel. Wat heeft die met Kees veel gespeeld en gesold het was of het zijn eigen kind was of een broertje van hem, daar hij nog erg jong was. Hij had een meisje in Dongen N.Br. een dochter ook weer van een rijke schoenfabrikant, waar hij later mee getrouwd is. Hij heeft ons vele jaren later nog een eenpaar keer op wezen zoeken. Hij was toen zelf directeur van die fabriek. Hij was op het stafbureau zo maar naast onze deur bij Meester Smit en was veel thuis, zodat hij geregeld af en aan liep. We hebben nog foto's van die hele staf, al die kolonels, luitenants en ordonnansen enz. De meeste zijn ook allang uit de tijd.

Nog zij gemeld dat aan de andere zijde, daar waar nu de Boerenleenbank is